

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocata Diana Panov în interesele lui Oussena A Amang Assen Epse Missango,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă Oussena A Amang Assen Epse Missango împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea actului administrativ individual defavorabil,

împotriva deciziei din 09 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru,

(*Dosarul nr. 3ra-629/25*
NR. PIGD 2-24090696-01-3ra-29082025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud. V. Chisilița,
Curtea de Apel Chișinău, jud. V. Sîrbu, Gr. Dașchevici, A. Cașcaval,

25 martie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de avocata Diana Panov în interesele lui Oussena A Amang Assen Epse Missango,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stănilă

Oxana Parfeni, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 13 august 2024, Assen Epse Missango Oussena A Amang s-a adresat cu o acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

2. În motivarea acțiunii depuse a indicat că, nu este de acord cu decizia nr. 139-C din 01.08.2024, deoarece reclamanta, este de fapt solicitantă de azil, dar având în vedere că Inspectoratul General pentru Migrație la moment nu dispune de personal în legătură cu toate investigațiile și anchetele de serviciu și găsește scuze de ce să nu îi preia cererea de azil, se află în imposibilitatea depunerii cererii, de fiecare dată fiindu-i refuzat accesul din diverse motive.

3. A susținut avocata Diana Panov în interesele lui Assen Epse Missango Oussena A Amang, că la 12 august 2024 a găsit un traducător și s-ar putea în sfârșit să depună cererea de azil și să fie auziți de reprezentanții statului. Or, Inspectoratul General pentru Migrație îi obligă pe solicitanți de azil singuri să își caute interpreți pentru a depune cererea de azil încălcându-le dreptul la primirea cererii de azil ceea ce duce la șederea ilegală a acestora pe teritoriu și emiterea Deciziei de returnare benevolă.

4. A notat reclamanta că, conform Legii 200/2010 decizia de returnare se contestă doar în 5 zile, însă luând în considerație faptul că Assen Epse Missango Oussena A Amang nu cunoaște limba de stat, iar avocatul CNAJGS i-a fost oferit doar la data de 08 august 2024, cu toate că Decizia a fost emisă la 01 august 2024, unde îi oferă posibilitatea de a părăsi țara benevol în decurs de 15 zile, dar de a o ataca se face trimitere la 30 zile, consideră necesar de a fi repusă în termen, deoarece este o decizie ilegală, neîntemeiată, neclară și formală.

5. A declarat reclamanta că, din momentul solicitării azilului, față de ea urmează a fi aplicată Legea nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova. Or, art. 9 alin. (2) nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008 (în vigoare la data relevantă speței) prevede că nu vor sancționa refugiații pentru intrare și ședere ilegală și nu vor expulza refugiații.

6. În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 1, art. 16, art. 28, art. 32, art. 33 din Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților; art. 1 alin. 2 al Protocolului de la New York din 1967; art. 9, art. 11, art. 79 din Legea privind azilul; art. 52, art. 54 alin. (1), art. 65, art. 60 al Legii nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova; art. 206 alin. (1) Cod administrativ și art. 11 al Legii 270/2008.

7. Solicită reclamanta Assen Epse Missango Oussena A Amang, anularea deciziei de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova nr. 139-C din 01 august 2024 emisă de Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

8. Prin hotărârea din 16 septembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată depusă de Assen Epse Missango Oussena A Amang împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea deciziei de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova nr. 139-C din 01 august 2024 emisă de Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

9. La 06 octombrie 2024, Assen Epse Missango Oussena A Amang prin intermediul reprezentantului său, avocatul Panov Diana a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 16 septembrie 2024, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie admisă integral.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

10. Prin decizia din 09 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins apelul depus de avocatul Panov Diana, în interesele apelantei Assen Epse Missango Oussena A Amang și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani din 16 septembrie 2024.

11. În motivarea soluției, instanța de apel a stabilit că, Assen Epse Missango Oussena A Amang este cetățeană a XXXXX, născută la data de XXXXX, posesoare a pașaportului nr. XXXXX (f.d.26-27).

12. Potrivit extrasului Poliției de Frontieră a Republicii Moldova, Assen Epse Missango Oussena A Amang, la 26 iunie 2024, a intrat în Republica Moldova, prin punctul de trecere a frontierei de stat, Chișinău-Aeroport (f.d.32).

13. La data 01 august 2024, în baza informației parvenite a fost înregistrat materialul nr. 106 din 01 august 2024 privind faptul că în mun. XXXXX str. XXXXX, la depozitul XXXXX este un grup de persoane, cetățeni străini care se află pe teritoriul țării cu încălcarea prevederilor Legii nr. 200/2010, privind regimul străinilor în Republica Moldova. (f.d.25)

14. Instanța de apel a reținut că, prin raportul întocmit de către Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, din 01 august 2024, se atestă că, în mun. XXXXX, str. XXXXX, la depozitul XXXXX este un grup de persoane, cetățeni străini care se află pe teritoriul țării cu încălcarea prevederilor Legii nr. 200/2010, privind regimul străinilor în Republica Moldova, fiind identificat la 01 august 2024, orele 12:00, cetățeanca XXXXX, Assen Epse Missango Oussena A Amang, care se află pe teritoriul țării în baza pașaportului străin, încălcând regulile de ședere în Republica Moldova, manifestată prin desfășurarea activității de muncă în lipsa permisului de ședere provizorie în scop de muncă eliberat în modul stabilit de legislație, aceasta activând în cadrul XXXXX, ca hamal (f.d.25).

15. Potrivit declarațiilor date la data 01 august 2024 de Assen Epse Missango Oussena A Amang, aceasta a comunicat că a venit temporar în Republica Moldova, pentru schimb de experiență în domeniul fotbalului, iar la recomandarea unui prieten a identificat compania XXXXX, și a început aproximativ cu data 14 iulie 2024, stagiul de inițiere în serviciu în calitate de manipulator de produse la depozitul întreprinderii din mun. XXXXX, str. XXXXX.

16. În acest sens, în privința lui Assen Epse Missango Oussena A Amang a fost adoptat procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI nr. 05947302 din 01 august 2024 pentru comiterea contravenției prevăzute la art. 334 alin. (2) Codul contravențional – Încălcarea regulilor de plasare în câmpul muncii a cetățenilor străini sau a apatrizilor, fiindu-i aplicată pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 30 unități convenționale. (f.d.29)

17. Curtea de Apel a reținut prevederile art. 43¹ alin. (3) din Legea nr. 200 din 16 iulie 010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, *pe teritoriul Republicii Moldova străinii pot desfășura activități de muncă în baza dreptului de aflare sau a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă și a permisului de ședere provizorie în scop de muncă, eliberat de autoritatea competentă pentru străini la cererea beneficiarului solicitant.*

18. Or, prin raportul ofițerului superior de investigații al SCȘIS a DR Centru a IGM, inspector principal Pidpenco Mihail s-a constatat că cetățeanca XXXXX, Assen Epse Missango Oussena A Amang, nu deține pe teritoriul Republicii Moldova, permis de ședere provizorie/permanentă, ce i-ar permite desfășurarea

unei activități de muncă, fiind propusă de a fi emisă în privința ultimei Decizia de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova.

19. Respectiv, prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 139-C din 01 august 2024 de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova, în conformitate cu prevederile art. 52 alin. (1) lit. a) al Legii privind regimul străinilor în Republica Moldova, nr. 200 din 16 iulie 2010, cetățeanca XXXXX, Assen Epse Missango Oussena A Amang a fost obligată să părăsească teritoriul Republicii Moldova în termen de 15 zile de la data aducerii la cunoștință a deciziei, întrucât șederea ei pe teritoriul Republicii Moldova a devenit ilegală. Decizia a fost luată în conformitate cu prevederile art. 43¹ alin. (3) al Legii nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova. În fapt s-a indicat că solicitantul a desfășurat activitate de muncă în lipsa permisului de ședere în scop de muncă eliberat în conformitate cu legislația în vigoare.

20. Totodată, conform art. 10 alin. (1) lit. e) al Legii nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, în privința reclamantei Assen Epse Missango Oussena A Amang a fost instituită interdicția de intrare, pentru o perioadă de 3 ani de la data ieșirii din țară. (f.d.31)

21. Astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind corectă și legală decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 139-C din 01 august 2024 de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova, or, această sancțiune intervine ca urmare a nerespectării prevederilor art. 43/1 alin. (3) din Legea nr. 200/2010, care stipulează expres că: (3) Pe teritoriul Republicii Moldova străinii pot desfășura activități de muncă în baza dreptului de aflare sau a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă și a permisului de ședere provizorie în scop de muncă, eliberat de autoritatea competentă pentru străini la cererea beneficiarului solicitant.

22. Instanța de apel a apreciat critic argumentele reclamantei, reiterate în cererea de apel, precum că instanța neîntemeiat i-a respins cererea de amânare, evidențiind asupra faptului că prin cererea din 16 septembrie 2024, reprezentantul reclamantei Assen Epse Missango Oussena A Amang, avocatul Panov Diana, nu a justificat imposibilitatea prezentării în ședința judiciară din 16 septembrie 2024, nefiind administrate careva probe în acest sens, în contextul în care ședința judiciară din 02 septembrie 2024 a fost amânată la cererea reprezentantului reclamantei, iar potrivit art. 206 alin. (5) din Codul de procedură civilă, neprezentarea în ședință de judecată a reprezentantului sau a unui alt participant la proces nu împiedică examinarea cauzei. La solicitarea întemeiată a participantului la proces, instanța poate amâna o singură dată judecarea cauzei în legătură cu neprezentarea motivată a reprezentantului acestuia.

23. A mai notat că, activitatea administrativă efectuată de către Inspectoratul General pentru Migrație, este una legală și întemeiată, iar autoritatea publică la soluționarea speței a cercetat complet și multispectual circumstanțele și în limita competenței a emis un act administrativ, prin care și-a realizat scopul său legal.

24. Curtea de Apel a conchis că, încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, iar argumentele părții reclamante în acest sens sunt lipsite de suport juridic.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

25. La 13 august 2025, avocata Diana Panov în interesele lui Assen Epse Missango Oussena A Amang a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 09 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu admitere cererii de chemare în judecată și anularea deciziei de returnare.

ARGUMENTELE RECURSULUI

26. În motivarea recursului a indicat că, cu decizia instanței de apel dar și hotărârea primei instanțe nu este de acord deoarece instanța de apel a apreciat drept irelevant faptul că apelanta a depus cererea de azil la 12 august 2024, ignorând însă că acest moment are o importanță determinantă în analiza temerii de persecuție și a intenției reale a persoanei de a solicita protecție internațională. Or, reclamanta a demonstrat, inclusiv prin probe, că motive obiective (necunoașterea limbii, lipsa unui traducător autorizat) au împiedicat depunerea cererii în perioada anterioară.

27. A menționat că, din momentul depunerii cererii de azil de către apelant la 12 august 2024, acesta nu mai are statutul juridic de simplu străin supus Legii nr. 200/2010, ci dobândește statutul de solicitant de azil, în sensul Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova. Aceasta are consecințe juridice directe și imediate asupra regimului aplicabil, inclusiv asupra inaplicabilității și suspendării de drept a deciziei de returnare.

28. Or, potrivit art. 2 lit. a) din Legea nr. 200/2010, art. 11 din Legea nr. 270/2008, art. 31 și art. 33 din Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților, ratificată prin Legea nr. 677-XV din 23 noiembrie 2001 și indică că, în mod nelegal și contrar acestor norme, instanța de fond și instanța de apel au menținut valabilitatea unei decizii de returnare emise anterior cererii de azil, fără a constata că această decizie este suspendată de drept, au aplicat în continuare Legea nr. 200/2010, deși aceasta încetase să fie aplicabilă din data de 12 august 2024 față de apelant; nu au analizat deloc incidența Legii nr. 270/2008, și nu au examinat

legalitatea refuzului Inspectoratului General pentru Migrație de a accepta cererea de azil în procedura oficială, deși această acceptare era obligatorie.

29. Totodată a indicat că, decizia de returnare nu putea fi executată nici în ipoteza în care ar fi fost emisă legal anterior, deoarece, potrivit reglementărilor internaționale și naționale în materie de azil: măsura returnării se suspendă automat odată cu depunerea cererii de azil, până la soluționarea definitivă a acesteia (inclusiv a eventualelor căi de atac) și de fapt nu contează ca decizia de returnare a fost emisă până la sau după ori față de solicitant de azil se aplica exclusiv Legea cu privire la azil.

30. A relevat că, prioritatea procedurală revine procedurii de azil, autoritățile fiind obligate să analizeze cauza sub acest regim, nu să continue executarea unei decizii de îndepărtare emisă anterior.

31. A comunicat că, potrivit art. 3 CEDO și art. 33 din Convenția privind statutul refugiaților, orice acțiune administrativă care poate duce la returnarea unei persoane aflate în nevoie de protecție trebuie să fie suspendată și reevaluată odată ce cererea de azil este exprimată. În speță, acest lucru nu s-a întâmplat.

32. Astfel, puterea executorie a deciziei de returnare a decăzut în mod automat, prin intervenirea unui nou regim juridic aplicabil apelantului. Orice acțiune ulterioară de îndepărtare sau expulzare ar fi fost contrară atât legislației naționale, cât și convențiilor internaționale, dar și jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului.

33. A accentuat recurentul că, decizia de returnare nu poate fi executată ori instanța a ignorat cererea de azil a persoanei, fără nici o motivație, și nici explicarea acesteia într-o limba pe care reclamantul o posedă, a încălcat prevederile Codului Administrativ, Legii 200/2010 dar și Legea 270/2008 cu privire la azilul, unde din momentul solicitării azilului, față de reclamant urmează a fi aplicată Legea nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

34. Odată cu depunerea cererii de azil, orice măsură de returnare devine inaplicabilă până la soluționarea cererii în fond. Aceasta nu este o chestiune de apreciere sau oportunitate administrativă, ci o consecință legală automată, prevăzută de Legea 270/2008. Prin neaplicarea acestor dispoziții, instanța a confirmat o măsură de returnare care, la momentul judecării, era suspendată de drept și deci inaplicabilă.

35. Totodată, s-au invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale.

POZIȚIA INTIMATULUI

36. Prin referința din 10 septembrie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie, a solicitat respingerea cererii de recurs depuse de Assen Epse Missango Oussena A Amang Muhamahoro Orly-Divin, reprezentată de Diana Panov.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

37. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

38. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

39. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

40. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, ”recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

41. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost

notificată avocatei la 04 august 2025, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la dosar (f.d.107).

42. Cererea de recurs a fost depusă la 13 august 2025. Astfel, că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

43. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

44. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

45. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

46. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs de avocata Diana Panov în interesele lui Oussena A Amang Assen Epse Missango, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

47. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse anterior la etapa examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

48. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul

arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

49. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

50. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

51. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

52. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

53. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac

și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

54. În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibile recursurile depuse de avocata Diana Panov în interesele lui Oussena A Amang Assen Epe Missango.

55. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocata Diana Panov în interesele lui Oussena A Amang Assen Epe Missango.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni